

НОВИ ДНИ

Седмичник за култура, стопанство и обществен живот.

Редактор:

Антонъ Христовъ

Излиза ПЕТЪКЪ.

Годишен абонаментъ 50 лв.

Броя 1 левъ

Публикации: по споразумение.

Редакция-администрация:

Книжарница „ИСКРА“

Ески-Джумая.

Общинска политика.

Когато става дума за действителна обществено-културна и стопанска общинска политика винаги ми идва на ум един факт, който и други път съм привел, но и сега не мога да устоя на изкушението да не го превода, предвид значението му въ това отношение.

Единъ нашъ висшъ чиновникъ бива командированъ въ Парижъ по служба. Възползванъ отъ случая поисква да се види съ единъ свой бившъ студентъ-приятел отъ университета въ Парижъ, който тогава е билъ кметъ въ родния си градъ. Отива му на гости и бива посрещнатъ, както прилича на приятели и културни хора. Разбира се, че гостътъ ще трѣбва да види и бележитоститѣ на града. Развежда го приятеля му и го запознава съ благоустройството на града: паважи, канализация, водна и електрическа инсталация, обществени бани, басейни, болници, майчини домове, детски градини, обществени кухни, общински стопански предприятия, трамваи, градини, паркове, паметници, музеи, училища и пр. — съ една речъ запознава го съ стопанското и културно строителство на общината до него моментъ.

Нашиятъ приятелъ, възхитенъ отъ грандиозното общинско строителство, стиска ржата на французкия си приятелъ,

поздравява го и му пожелава още по-голямъ успѣхъ въ това отношение.

Французинътъ въздъхва и казва: „Уви, всичко това е направено отъ моитѣ предшественици. Всѣки единъ отъ тѣхъ си е оставилъ по единъ грандиозенъ паметникъ на стопанско и културно строителство. За менъ не е останало да строя нищо отъ обществено значение, за да остава и азъ единъ подобенъ паметникъ на обществено строителство“.

Този фактъ говори красноречиво за менталитета на френските общественици.

Въ реда на тѣзи мисли следва да се запитаме: така ли е у насъ? Съ такъвъ менталитетъ и такава морална култура ли сж нашитѣ общественици?

И ако си отговоримъ отрицателно, явява се другъ единъ въпросъ, сжщо отъ голѣма обществена стойностъ: какво сме направили ние, граждани, отъ градове и села, за да излъчимъ отъ себе си достойни водачи и общественици? Не гласуваме ли ние и за най-посрѣдствената личностъ, щомъ тя е изтъкната въ партийната листа?

Нека кажемъ, че държавитѣ иматъ правителства, каквито заслужаватъ, а общества — водачи, каквито си създаватъ.

Предъ журналистическия конгресъ.

Въ София сжествува „Д-во на столичнитѣ журналисти“, а въ провинцията — два съюза на журналиститѣ. Едина съ председателъ г. Ив. Писковски (Пловдивъ) — а другия съ пль стария публицистъ г. Антонъ Байчевъ, Варна.

На 20 августъ въ Варна се открива редовния конгресъ на Съюза на журналиститѣ въ България председ. г. Ан. Байчевъ. По тоя случай умѣстно е да кажа нѣколко думи за журналиста въобще и да обърна вниманието на сериознитѣ съюзни членове върху нѣкои аномалии, съ които трѣбва окончателно да се ликвидира на конгреса.

Истинския журналистъ предполага една малко поне по-високо издигната личностъ надъ околната срѣда, една воля, една личностъ съ силно развито обществено и социално чувство, едно честно сърдце и борецъ срѣщу всичко гнило, което е плъзнало въ общественото поле, промѣква се край законитѣ, върши своеволия, тормози обществото. Истинския журналистъ не смѣта, че назначението му е да пуша сензации, а просвѣщава чрезъ мощния печатъ, дава знания, информира най-съвестно, зашищава слабитѣ.

Той знае, че често пъти срещу него ще грабне изметътъ на обществото, тъй като сочи и бичува безпощадно гнилото въ тая изметъ, която често пъти има задъ себе си нѣкой мимолѣтенъ случаенъ факторъ. Много гузни съвести често пъти водятъ неравна борба съ честния журналистъ,

обаче трѣбва да се забележи, че рано или късно закона и правдата възтържествуватъ и тъмнитѣ сили биватъ изобличавани.

Днесъ печатътъ е най-мощната свѣтлова сила. Той създава общественитѣ мнения, сваля правителства, подготвя психологически маситѣ за известни събития. Най-голѣмитѣ свѣтловни политически личности сж били, сж и ще бждатъ публицисти и журналисти и не е пресилено ако кажа, че печатътъ управлява народитѣ. Затова задачата и на най-скромния публицистъ е тежка и отговорна. Затова журналистътъ трѣбва да притежава по широко култура, обработена здрава мисълъ и опредѣленъ свѣтогледъ за нѣщата, както и тѣнъкъ усѣтъ къмъ предстоящи обществени и политически събития.

Не всичко е така. Въ провинцията сж се навждали легиони хитреци, които искатъ да минаватъ за журналисти, безъ да притежаватъ елементарното качество за това да напишатъ два свестни реда. А още по-жалко е, че и въ журналистическия съюзъ сж се вмъкнали невежи екземпляри, които нѣматъ нищо общо съ публицистика и обществено чувство.

Интереситѣ на нѣкой печатаръ налагатъ да почне вестникъ, за да печели отъ обявления, намира нѣкой маниакъ за редакторъ, или самия печатаръ става такъвъ и почватъ. Знаемъ едно вестниче, издавано и редактирано отъ печатаръ, кждето редовно се помѣс-

тва само по една неграмотна статийка (често препечатвана), а всичко останало е обявления. Другъ изпълва цѣлата първа страница съ обявления. Нѣкои „редактори“ сж страшно неграмотни. Съжелявамъ, че въ момента нѣмамъ на ржка подобни курйози, за да цитирамъ.

И, по незнайни пътища, нѣкои такива псевдожурналисти ставатъ членове на съюза. Разбира се, тѣ само подценяватъ обществената стойностъ на организацията и спѣватъ развитието, като убиватъ престижа ѝ. Отъ само себе си се разбира, че на конгреса трѣбва да се ликвидира веднажъ за ви-

наги съ такива екземпляри и да стане презаписване на членоветѣ (както се разисква на журналистич. конференция презъ м. май т. г.) Тоя е най-важния въпросъ, споредъ мене, защото една организация се цени по хората, които влизатъ въ нея. Веднажъ подбрани, членовѣтѣ ще съумѣятъ да разрешатъ останалитѣ болни въпроси: основаване съюзенъ органъ; извоюване по-широки права на членоветѣ, материално стабилизиране на съюза и т. н.

Дано тоя конгресъ донесе една наистина резултатъ а дейността. **Петъръ Слжовъ**

Де е интелегента?

Фактъ е, че нашата интелегенция е крайно индиферентна къмъ народната ни църква. Тя обича да критикува порядкитѣ тамъ, като пъкъ, съ малки изключения, въ действителностъ, тя е забравила праговетѣ на Господнитѣ храмове на кжда сж. И ако не сж официалнитѣ молебствия, които по задължение, отправятъ частъ отъ тази интелегенция въ известни официални празденства, съ право ще трѣбва да признаемъ, че сме номенални християни. Защо се е отрекла тази наша интелегенция отъ христовитѣ храмове? Какво се проповѣдва тамъ та отбѣгваме? И съ какво ний заменихме въ себе си мѣстото, което църковнитѣ истини заематъ въ душитѣ ни? Мнозина считатъ за много унижително, да дойдатъ въ храмоветѣ, да послушатъ, да се помолятъ съ оня сивъ, огруденъ народъ, който пакъ пълни храмоветѣ, безъ да претендира за интелегентностъ. Срамъ ги е; но ко а дойде за критика, о тамъ тѣ знаятъ всѣкого на мѣсто да поставятъ. Никакъ не искамъ да проумѣятъ, че въ такъвъ случай „интелегентността“ имъ остава подъ знакъ на съмнение. Други пъкъ предпочитатъ отъ рано да пълнятъ задимени кръчми и кафенета, да бистрятъ политика или да блъскатъ нечисти и игрални карти, или пулове, но да дойдатъ въ храма на Бога, не

щатъ. Защото тамъ ще чуятъ една хубава, божествено хубава музика; ще чуятъ евангелскитѣ истини изговаряни съ авторитетъ и свѣтостъ. Ще прекаратъ часъ — два въ смирение и съсредоточване, та като си излизатъ все ще има единъ плюсъ къмъ неговата човѣщина. Хитруваме ние, но и резултатитѣ на нашето хитруване се виждатъ. Днесъ ний не искаме да знаемъ що е истина, правда. Гледаме се едва ли не като звѣрове въ клетки. Двама човѣка три мнения, десетъ разпра! Домоветѣ ни сж станали мѣста на непоносими мизерии, а обществения ний животъ е една печална действителностъ. Обществени идейни течения, икономически социални теории, които днесъ сж като строители на бждния, утрешния день, сж ни раздѣлили и озлобили! Нѣма стойка, нѣма примирение! Защото всичко се крои, върши, нарежда безъ Бога! Станали сме родни братя, неприятели кръвни! Всѣки разуменъ човѣкъ слуша погребалната пѣсенъ на коректността на прошката, на довѣрието, взаимно, на замирането на всѣка добродетель, която би трѣбвало да прави човѣка малкъ синъ на Бога! И едни ехидно се смѣятъ надъ всичко това, други сждатъ: Министри, управници, владци, попове, всички и всѣкога, но никога и себе си! Интелегента се отказва

Седмиченъ бележникъ.

Факти съ Коментари.

В. „Миръ“, като приветствува делегатитѣ на международния радик. — демокр. конгресъ въ София, забелязва, че

„българския народъ ще имъ засвидѣтелствува своята сърдечна симпатия и ще имъ даде своето скромно (де, де...) ала задушевно гостоприемство“.

Разбира се! Ние сме страшно гостоприемни и гуляйджи. Брето шо бѣше: банкети, речи, почести, безплатни разходки, любезности, лигавания, чайове, пакъ банкети, приеми, бре чудо! И накрая: резолюции, резолюции. Резултатъ? — Една голѣма нула.

Г-нъ „Сѣячъ“ (в. „Миръ“) пише статийка „Диктатура и демокрация“ и казва:

„Още неможемъ да се оправимъ отъ лудата диктатура на Стамболийски“.

Гледайте! Значи Стамболийски е виновенъ за това калпаво положение? А ние, заедно съ народа, мислихме, че виновника е неговъ едноименикъ — професоръ. Гледайте!

Г-нъ Каваевъ е написалъ въ в-ка си следното знаменито изречение:

„Има много по-умни хора отъ насъ, които не пишатъ, а само четатъ и мълчатъ. И мълчатъ, но скръбно мълчатъ“.

Трогательна чистосърдечност! По умнитѣ хора отъ г-нъ Кав. четатъ... не разбира се вестничето му, защото ако единъ уменъ човѣкъ прочете тамъ изобилнитѣ недомисли, не само че нѣма да мълчи, ами може малко по-осезателно да реагира...

ЖЕНИТБЕНИ ОБЯВЛЕНИЯ.

„Госпожица, 20 годишна желае обзавеждане домакинство *самъ господица*. Справка „Денкоглу“ 30, София.“
Изяснение: Обезтелно господинътъ трѣбва да бжде самъ, защото иначе госпожицата не е съгласна...

„Чужденецъ художникъ търси красивъ моделъ жена 20 — 25 годишна. Виждане 10 — 11 часа „Царъ Шишманъ“ 13%.“
— Какво ще кажешъ, драги? Не е зле да бждешъ художникъ, нали?

„Госпожица, 18 годишна, капиталъ 600,000 лева, желае бракъ. Писмени предложения „Денкоглу“ 30%.“
— Хемъ 18 год., хемъ 600,000 лева! Не се двоими, ами гледай да не изпуснешъ келепира. Нищо, че (както се научаваме по околни пътища) г-цата съ едното око е слѣпа, малко е гърбава и на лѣвата си ржка има 3 прѣста. 600,000 лв. Не е малкъ келепиръ!

Чангъ Цо Линъ

отъ храма, въ който великани израстваха и чрезъ научнитѣ въ господнитѣ храмове истинитѣ издигнаха добродетелта, жертвата въ щитъ, но за тоя той днесъ е духомъ отпадналъ, празненъ отъ къмъ висши добродетели, дребнавъ, алченъ. Изгубилъ е духовния си об-

Следва на II страница.

Инспекторътъ.

Вестъта за пристигането на трудовия инспекторъ бързо се носѣше отъ уста на уста и хвърли въ тревога трудящата се маса... особено тѣхнитѣ господари.

Бай Матейко, предприемачъ по тройкитѣ, около четиредесетъ годишенъ човѣкъ, съ срѣденъ ръстъ, може би отъ печалбитѣ, които му носѣха предприятията, бѣ решилъ да си угажда и задъволява голѣмиятъ си стомахъ, който б побралъ двама турци седнали (крѣстачки да пиятъ кафе...

Наетитѣ сгради се намираха достадалече една отъ друга, на които работѣхъ зидаритѣ му отъ рано до късна вечеръ, за да искаратъ насжщия и по-голѣми печалби на своя работодател. Щомъ като поседѣше малко при единитѣ работници да дѣше нужнитѣ опжтвания, се отправѣше по направление на вѣтъра, който нѣдуваше стомаха му като платното на корабъ и той трѣгваше по посока на другата сграда, издавайки тежки въздишки като претоваренъ влакъ...

Когато му съобщиха, че инспекторътъ е по ревизия, той изпадна въ теж-

— 4 —

и е да изкочи изъ гърдитѣ; поозърта се и като видѣ багажа и инструментитѣ имъ напуснати отъ своитѣ притежатели, едвамъ изрече:

— Да, мои сж!

— Дайте имъ книжкитѣ!

— Че защо избѣтахъ, хей дяволъ да ги вземе, тѣ сж у тѣхъ...

— Ето я моята, се обади Кьосето и му е подаде.

— Вашата?

— Заповѣдайте, господинъ инспекторе, едвамъ чуто измърмори Джората.

— Ами за останалитѣ?

— Спазвате ли всички правила споредъ новия законъ?

— Спазваме ги, спазваме, се обади ха почти едновременно изплашенитѣ зидари.

Инспекторътъ извади изъ чантата си нѣкакви листовѣ и записа името и работницитѣ на бай Матейко.

Оцапахме я, си рече на ума предприемача и очитѣ му отидоха по чантата на инспектора, който си излизаше...

Крумъ Спасовъ.

разъ, ако и да е припечелил изкуството да подражава на „културна“ Европа. Ний, вече живеем да бждем достатъчно културни въ едно направление, но защо не отидем и въ другото направление поне крачка? Които хора като Магдоналдъ, Лоидъ Жоржъ и ма са още действително интелигентни, не считатъ, че престижа имъ ще падне, ако всѣка седмица присъствуватъ на богослужението, то ний не знаемъ по какви умозаклучения, сме решили, че е много глупа-

во да посетимъ богослужение-то поне еднажъ въ месецъ. Да се не лъжемъ: Кога и да е ний ще трѣбва пакъ къмъ Божиитѣ пжтища да се възвиемъ, тамъ да отправимъ погледъ, защото злото тукъ е твърде голѣмо, то възможно е съвсемъ да се обезличимъ. Нека, нека храмоветѣ ни пакъ почнатъ отъ интелигенти да се пълнятъ, Тѣ не ще загубятъ, а и народътъ ни ще спечели; защото ще имаме хора съ сърдца!

Н. Кондаковъ

Нови насоки.

Цѣлиятъ информационенъ и партиенъ печатъ нѣколко дни подъ редъ посвети възторженни статии за голѣмия човѣкъ

Едуардъ Ерио,

който пребивава отъ нѣколко дни въ София, по случай международния конгресъ на радикал-демократическитѣ партии. Посещението отъ голѣмия французинъ е едва ли не най-голѣмото събитие отъ външенъ характеръ презъ тая година, защото то чъртае една

обмислена ориенти-
ровка

на България въ външната ѝ политика, една подготовка за удара, който българската демокрация ще нанесе на късогледия шовинизмъ, фашизма и реакцията.

Шумътъ на нашитѣ дѣснари, които по-рано бѣха опиянени отъ фашистка Италия, а напоследъкъ ласкаятъ анти-славянина Хитлеръ; засиления антинароденъ шовинизмъ и настройване на маситѣ срещу Югославия, всичко това бѣше полѣно съ студенъ душъ, когато едва напоследъкъ нашитѣ фактори разбраха, че, благодарение своята случайна външна политика, България бѣше изолирана.

Красѣцитъ на
екзантирани хора,

които се озбвяха срѣщу всички, въобразявайки се, че около нашата страна се върти свѣта, ако не днесъ, утре сигурно ще бждатъ за всеобща подигравка.

Очакванитѣ събития на есень, а именно — посещението на ромънски и турски дипломати, министри, както и предстоящето отиване на м-ръ Мушановъ въ Атина, всичко това силно ни убеждава, че отъ толкова години България, ще влѣзе въ нормалнитѣ релси на външната си политика — сближение съ Франция, а отъ тамъ и разбирателство съ Югославия, както и желанитѣ отъ болшинството народъ търговски и дипломатически връзки съ Съв. Русия.

Вѣрно е, че за да отиде България съ Франция и Югославия, най-мжчно ще се разреши териториалния въпросъ между дветѣ Балкански държави. Обаче, вѣрно е и това, че той най-правилно би се разрешилъ съ взаимно сътрудничество и разбирателство.

Какви интереси има Франция на Балканитѣ? — Никакви. Тя тука има само една грижа, както вѣрно забелязва столиченъ ежедневникъ:

да запази мира.

А той е гарантиранъ, когато съществува между България и Югославия взаимно сътрудничество.

Да не забравятъ, че тия, които искатъ да плуватъ въ водитѣ на Италия, водятъ държавата ни къмъ пропасть, защото Италия иска да ни използва за свои цели при борбата срѣщу Югославия и при предстоящи опити за усиление влиянието си на Балканитѣ.

Днесъ, когато представителъ на свободолюбива и демократична Франция, люлката на свободния човѣшки духъ и прогресивна мисль е между насъ, не може да не подчертаемъ несъмнената му симпатична мисия, която ще отвори друга страница за сждбата на Балканитѣ. И дано тая

нова страница

донесе по-вече щастие на народа ни, по-вече свобода, култура и бжде първия етапъ къмъ балканско споразумение, народна политика и братство на първо време съ всички славяни.

Ra — Ra

Наредбата за работното време въ търговскитѣ предприятия.

Отъ първи мартъ т. г. влѣзе въ сила една наредба на М-вото на Труда, споредъ която работното време въ търговскитѣ предприятия се намаля на 9 и 10 часа дневно. Тая наредба се предизвика отъ нуждата да се приложи една кон-

венция на Международното бюро на труда върху сжщия предметъ, която нашето правителство ратифицира. За целта бѣ измѣненъ чл. 18 отъ Закона за хигиената и безопасността на труда, споредъ което измѣнение на Министра на труда се дава право да намалява работното време не само на работницитѣ, но и на работодателитѣ.

Отъ формално гледище тая наредба е връщане назадъ, тъй като съгласно указъ 19 отъ 1919 год. относно работното време 8 и 6 часовия работенъ день е задължителенъ за търговскитѣ предприятия. Отъ гледището на фактитѣ, обаче, това не е регресъ, а е напредъкъ, тъй като, поради особенъ характеръ на търговскитѣ предприятия, горната наредба не можеше да се приложи. И по добре е работницитѣ опредѣлено да работятъ 9 и 10 часа дневно, отъ колкото 14, 15 и дори 16 часа, както работѣха преди наредбата.

Тая наредба обхваща не само търговскитѣ но и занаятчийскитѣ предприятия, което ѝ придава още по-голѣма тежестъ.

Но заедно съ нейното въвеждане, поставя се единъ доста сериозенъ въпросъ, по който Дирекцията на труда, трѣбва добре да се замисли: Какви условия ще създаде за прекарване на свободното време, отъ ония работници, които нѣматъ семейства, нито иматъ кжде да се приютятъ презъ свободното си време.

Колкото се отнася до техническото съвършенство на наредбата върху което сега много се говори, естествено, че то още не е достигнато. Но това съвсемъ не значи, че трѣбва да се бърза съ нейното измѣнение.

Нека се почака малко по-вече, за да нѣма нужда да се правятъ промѣни всѣки день.

Сп. „Архивъ“ В. А.

ХРОНИКА.

Приготвенъ е отъ м-ръ Гичевъ законопроектъ за индустрията. Ще се насърчава истинската мѣстна индустрия, която преработва сурови земеделски материали. Засилва се намѣсата на държавата въ индустрията. Предвижда се създаването на индустриална банка съ срѣдства отъ самитѣ индустриалци.

Индустриалцитѣ се обявяватъ противъ законопроекта.

На 20 т. м. въ гр. Варна се открива 9-я редовенъ конгресъ на Съюза на журналиститѣ въ България, съ дневенъ редъ: Отчетъ на Упр. съветъ

и докладъ на Пров. съветъ, приемане измѣнения въ устава, рефератъ, приемане членове, изборъ на нови членове въ упр. тѣла.

Французиятъ общественикъ и бившъ м-ръ председателъ, който посети България като делегатъ на конгреса на радикалнитѣ и демократически партии, е отъ 25 години кметъ на гр. Лионъ. А у насъ само тази година въ с. Банки до сега сж се смѣнили 4 кмета. Политика, култура и възпитание.

Следниятъ брой на вестника може да закѣснѣе.

Въ Министерството на търговията е назначена комисиия, която да прегледа правилника за прилагане „закона за занаятчийскитѣ“.

Основния принципъ въ правилника е, че занаятчийскитѣ се кредитиратъ изключително чрезъ занаятчийскитѣ кооперации за общи доставки, общо производство и продажби.

По този начинъ занаятчийскитѣ, които желаятъ да се ползватъ отъ областитѣ на закона, ще трѣбва задължително да се коопериратъ.

Помина се на 11 т. м. нашиятъ съгражданинъ Пеню Стояновъ на 78 години. Покойниятъ бѣ бившъ кметъ на града ни и заслужилъ гражд. презъ освобождението ни. Миръ на праха му.

Съобщаватъ, че съветското правителство е предприело построятъ на много санитарни аероплани.

Поради кризава продължава се срока за записване ученицитѣ въ срѣднитѣ учебни заведения да 15 септември.

Изборътъ на 21 юний 1931 год. за народни представители въ с. Макрешъ, Кулско, бѣ опороченъ чрезъ смѣняване изборнитѣ кутии отъ една правителствена шайка, начело на която е стоялъ кандидата за нар. представител и дотогава-шенъ околийски началникъ Г. Т. Гевевъ.

Противъ шайката бѣ заведено дѣло и сждътъ е издалъ следната присѣда: осжда Г. Т. Гевевъ на 3 години строгъ тѣмнитенъ затворъ и 8,000 лв. глоба, а сподвижницитѣ осжда по 1 г. затворъ и по 3,000 лева глоба.

Това за сведение на малки и голѣми власти, които въ заслѣпението си, че ще царуватъ 100 години, мислятъ че законъ не ги лови.

Малкъ и ефтинъ пжтически автомобилъ.

Единъ германски инженеръ предрича голѣмо бждеще на новия типъ автомобилъ, приспособенъ за движение по всѣ какви пжтища. Тоя типъ авто-

мобилъ шѣлъ да измѣсти негѣ и колитѣ, съ които сж служатъ селенитѣ и твърде ефтино би превозвалъ както хора, така и всевъзможни стоки и земеделски произведения.

Една германска автомобилна фабрика е започнала масово производство на новитѣ автомобили, които стрували ефтино и били достъпни за всички.

Мълниятъ, споредъ новитѣ изследвания, се движи съ срѣдняя скоростъ 180 км. въ секунда.

На ясно поставения

въпросъ за анкета върху въпроситѣ: за плагиатствуването отъ „великитѣ“ творци на редактора на „Общ. Тр. Буна“ и за членуването на „Нови Дни“ въ журналистическия сѣюзъ, — последниятъ мълчи. Оставямъ на почитеното общество за лишенъ пжтъ да прецени стойността на този и тѣмъ подобни факти и въобще моралната култура на този „редакторъ“: застаналъ въ олимпийската поза на „общественъ“ възпитател и наставникъ.

Въ последния брой на „Общ. Тр.“ „фамозниятъ“ редакторъ е пусналъ една мизерия по мой адресъ за нѣкакви 1500 лв. На дѣното на тази мизерия, обаче стои изчестниятъ „директоръ“, който държи за „висотата“ на поста си и не въ „характера“ му да се „зада“ съ никои, понеже е представител на културна организация. Макарь да нѣма нищо осждително да иска човѣкъ възнаграждение за труда си, както напр. самия „директоръ“ служи съ заплата, но нищо подобно не е имало, понеже предложението ми за издаването на вестникъ не е възприето и, следователно, не е ставало дума за редакторъ и възнаграждение.

Ако има мизерия тя е въ обстоятелството да харчи хиляди левове всѣка година за делегатски и да не даваш никакъв отчетъ на членовѣтъ; да се събиратъ и изпращатъ за делегати само „директори“ и тѣзи „директори“ да не могатъ още да разрешатъ обществената осигуровка на членовѣтъ. И най-после когато на тѣзи „директори“ имъ поставятъ голѣмитѣ въпроси на кооперативната просвета и култура — да мълчатъ чрезъ „литературнитѣ“ си адвокати да пушатъ всевъзможни мизерии по адресъ на членовѣтъ.

Получи се въ редакцията брой 1 на в. „Земед. Знаме“ органъ на обединения земеделски сѣюзъ съ следното съдържание:

Манифестъ къмъ бълг. земеделски народъ и статии отъ Н. Атанасовъ, Н. Д. Петковъ, Г. Марковъ, Хр. Г. Поповъ, Д. Теневъ, Продръ Гр. Диковъ, Ал. Ганчевъ, А. Малиновъ, Н. Божевъ и А. Василевъ.

— 2 —

ко положение. Вѣтърътъ утихна и корабъ му пострада . . . Той трѣбваше съ голѣми усилия да тича отъ едно мѣсто на друго, да събере работницитѣ си и имъ съобщи неприятната новина.

Най-после, следъ дълги бѣгания и тревоги, той успѣ да ги събере; пообърса си потъта по лицето, която бѣ отдѣлила дебелия сланина, почесасе по тила и почна:

— Слушайте, майстори, тѣзидни инспектора на труда е по ревизия и е изгорилъ душата на мнозина поради нередовни книжки и работници; мисля, че повече отъ васъ нѣматъ такива и ще трѣбва да се криете, докато премине и после пакъ ще дойдете.

Като спомена за книжки, Иванчо късето гордо заяви: „Азъ имамъ още отъ миналата година, ето я, все съ мене си я нося“.

— И азъ имамъ, обади Джората.

— Значи повечето нѣмате. Затова, днесъ половината нѣма да работите, а останалитѣ ще продължаватъ тукъ. Джората ще обикаля често пжтната врата и щомъ го види да идва; ще ни даде знакъ и всички ще избѣгате презъ задния из-

ходъ; само ще остане Късето, Джората и азъ. Ако ви попита, по колко часа работите дневно, ще кажете по 8, иначе ще загазиме; нали знаете, че ако работимъ по 8 часа, нѣма да изкараме сградитѣ цѣлата есень. . .

Градскитъ часовникъ приближаваше да възвести 8 часа и поне този день работницитѣ щѣха да блаженствуватъ при малкото работно време.

Изведнѣжъ вратата се хлопна и инспекторътъ се показа заедно съ единъ агентъ отъ техническото бюро въ общината.

Бай Матейко замръзна на мѣстото си. Предъ очитѣ му се замѣркаха книжки, необлѣпвани по цѣли седмици, недовършенитѣ кжщи, а слушателитѣ му се втурнаха презъ глава да бѣгатъ. . .

— Добъръ день, майсторе!

— Добъръ день, господинъ инспекторе, заповѣдайте!

— Тази кжща Вие строите, нали?

— Да!

— Ами тѣзи, които избѣгаха, ваши ли бѣха?

Краката на предприемача се подкосиха, сърдцето заби силно, като че иска-

— 3 —

ОБЯВЛЕНИЕ
Продава се ЦИГУЛКА
съ КУТИЯ на много износна цена.
Споразумѣние РЕДАКЦИЯТА.

Кошничарска работилница на
КРЪСТЮ ЧОЛАКОВЪ —
ул. „Бѣласица“ № 1 — къмъ градската градина.
Изработва всички видове финни кошничарски
издѣлия — гарнитури, куфари, кошници най-
разнообразни, тупалки и др.
— Работа чиста и гарантирана. —